

Mnoho studentů je jistě seznámeno s příkladem „vnímavých rostlin,“ které projevují určitý stupeň citlivosti na dotyk. Ostatní rostliny jsou velmi citlivé na míru světla, a zavírají se v určité hodiny, časy se liší podle druhu rostliny. Dříve byl zastáván názor, že citlivost na světlo byla pouhou chemickou odezvou na přítomnost světla, ale nedávné experimenty prokázaly, že takové rostliny, když jsou umístěny do temné místnosti, budou pokračovat v tomto zavírání po několik dní, s postupným snižováním míry, což naznačuje přítomnost „zvyku“ v jejich vědomí, přičemž „zvyk“ poukazuje na přítomnost „mysli“ ještě důrazněji, než samotné zavírání. Určité kapradiny uvadnou, pokud se někdo příliš často dotýká jejich listů. V případě semen se projevuje přítomnost vědomí a duševních činností. Nejenom při procesu klíčení, ale také při jiných procesech vykazuje semeno známky života a myslí. Určitá semena jsou unášena do budoucího domova prostřednictvím vodních proudů, po kterých si propracovávají

cestu ke vhodné půdě prostřednictvím drobných vláken, kterými pohybují jako nohama a tak se postrkují ke břehu. Botanik uvedl v souvislosti s určitými druhy těchto „plovoucích semen:“ „Tak podivuhodně podobně živým jsou jejich pohyby, že je téměř nemožné uvěřit, že tyto drobné předměty činící dobrý postup skrze vodu, jsou skutečně semena a nikoliv hmyz.“ Škála orchidejí, objevená E.A.Suverkropem na Filipínách před několika lety, vyrůstá na větvích stromů a visí nad bažinatými místy podél břehu Rio de la Plata a sousedních řečišť. Když tato orchidej zatouží po vodě, útlý stvol se postupně rozmotá, dokud se neponoří do vody. Pak se stvol pomalu navíjí a stočí se, aby se vyprázdnil na část rostliny, ze které kořeny rozvádí vodu, kterou stvol nasál, do prázdného prostoru či dutiny ve svém nitru. Někdy, když není voda přímo dostupná pod touto rostlinou, se stvol nejdříve pohybuje tímto směrem

a pak jiným, při svém hledání vody, a když ji konečně nalezne, vykoná výše popsanou proceduru. Pokud se někdo dotkne této rostliny, když je stvol rozvítý, jedná velmi podobně jako vnímavá rostlina (mimosa) a stvol se navine do spirály rychleji, než když zdvihá vodu.“ Experimenty čaroděje rostlinného života, Luthera Burbanka, nám dávají mnoho příkladů chování, při kterých „mysl“ rostliny bude reagovat na změněné prostředí, aby využila výhody zlepšených podmínek ke své adaptaci na ně. Nikdo nemůže studovat díla moderních botaniků, kteří pracují mezi rostlinami, aniž by pro sebe objevil mnoho faktů, které slouží k prokázání, že v rostlinách není jenom život, ale také mysl, dostatečná aby posloužila účelům a potřebám existence rostliny. Někteří vědci považovali za možné, že dostatečnou změnou prostředí rostliny, ve směru vyvolání jejích latentních schopností duševních činností, je možné, že rostliny mohou být vyvinuty,

což by přiblížilo jejich duševní činnost té nižších forem zvířecího života, či ji dokonce předčilo.
IV. Úroveň zvířat
Zde opět objevujeme, že zde není fixní dělicí čára mezi sousedícími úrovněmi vědomí. Stejně jako je vědomí minerálů úzce smíšeno s rostlinným vědomím, jak jsme to viděli, tak je rostlinné vědomí úzce prolno se zvířecím vědomím. Ve skutečnosti je u nižších forem živočišného života téměř nemožné, v určitých případech, pozitivně vymezit, zda je uvažovaná forma rostlinou či zvířetem. Formy, které věda dříve považovala za „zvířata“ nejsou umístěna do kategorie „rostlinného života“; a ostatní formy, které dříve věda řadila do rostlinného království, jsou nyní umístěny do kategorie živočišného života. Okultisté rozpoznali, že tyto diskutované formy přebývají v oblasti, ve které se dvě příslušné roviny směřují a sbližují, jak bylo řečeno dříve na těchto stránkách. Vědomí ve zvířecím životě se různí od slabých

záblesků v jednobuněčných živočiších ve slizu na oceánském dně, po plný úsvit v nejvyšších formách zvířecího života, jako je kuň, pes, slon, atd.
V každém jednotlivém případě však bude zjištěno, že každý živočich je nadán dostatečným stupněm inteligence, aby obstaral své touhy a potřeby - aby se přizpůsobil svému prostředí. Jak prostředí nabývá na komplexnosti, forma zvířecího života buď adaptovala své vědomí, aby odpovídalo požadavkům, nebo zahynula v běhu evoluce. Jak věda tak okultní učení nás informují, že živočišný život má svůj původ ve slizu pravěkých oceánských den, a nabyl formu „jednobuněčných“ živočichů. Nejznámější formou jednobuněčného živočicha je moneron (množné, monéra), který sestává z jediné buňky a je jako drobnou kapka kliču. Náleží do nejnižší třídy živočišného života, známého jako protozoa. Moneron žije ve vodě a je velmi nepatrnou, beztvárovou, bezbarvou, slizkou, lepivou kapkou protoplasmatické látky.

Nemá orgány jakéhokoliv druhu, a všechny jeho části jsou podobné - postrádá oddělené orgány, nebo části k vykonávání činností živých bytostí, jak je nalézáme ve vyšších formách života. A přesto tato bytost bez orgánů vykonává činnosti podobné, respektive, jako výživu, rozmnožování, vzrušení, a volní jednání. Každá část moneronu je schopná přijímat potravu a kyslík – vše je žaludkem a plícemi. Navíc, vše je reprodukčním organismem. Nemá rozdíl v pohlaví, ale reprodukuje se prostým větším vzrůstem a následným rozdělením se na dvě části - a proces končí tím, že jsou zde dvě monéry, zatímco před chvílkou tu byl jen jeden moneron. A přesto toto jednoduché stvoření přijímá z vnějšku dojem a odpovídá na ně. Hledá svoji potravu a prchá před svými nepřáteli. Má veškerou mysl, kterou potřebuje. Následující v rostoucím žebříčku nalezneme amébu. Tato bytost je rovněž jednobuněčným živočichem. Postupuje neustálým vysouváním „falešných nohou“ a jejich následným stahováním, což jí dává vzhled

mnoho-prsté,
či mnoho-nohé věci.
Tato bytost má
počátek
„částí“ a „orgánů.“
Na prvním místě má
ve svém centru „nukleus,“
a také rozšiřující se
a stahující dutinu
v sobě, kterou užívá
pro držení, zpracování
a rozdělování své potravy -
dalo by se říci
počáteční žaludek.
Na svém povrchu
má také něco jako „kůži“
a nemůže se obrátit
„zevnitř ven,“
jako jeho bratr moneron,
aniž by dával život.
Zastavme se zde
nyní na chvíli,
než budeme pokračovat,
abychom uvážili
vyšší formy
zvířecího života.
Účelem pauzy
je přitáhnout vaši pozornost
k podobnosti
monéry
a améby
s buňkami,
ze kterých je
složeno lidské tělo.
Obyčejné buňky
vyššího zvířete,
a lidstva, se blíže
podobají monéře
v mnoha směrech,
zatímco bílé
krvinky zvířat
a lidí se pozoruhodně
podobají
amébám, co se týká
jejich velikosti,
obecné struktury,
a pohybů –
ve skutečnosti je věda
řadí mezi „améboidy.“
Bílé krvinky

z našeho krevního řečiště -
tyto „améboidy“ -
mění svůj tvar,
přijímají potravu
inteligentním způsobem,
a žijí zjevně
nezávislý život,
s pohyby
vykazujícími nepochybné
„myšlení“ a „vůli.“
Buňky, ze kterých
jsou těla
zvířat a lidí
složena,
jsou skutečně nezávislé
živé bytosti,
z nichž každá disponuje
dostatečnou „myslí,“
aby jim umožnila vykonávat
jejich nezbytnou práci
a příslušenství.
Prostřednictvím činnosti
toho, co okultisté znají
jako „skupinovou mysl,“
díky níž množství
nezávislých buněk
koordinuje své činnosti,
tyto buňky vykonávají
koordinovanou práci
organismu.
Každá z těchto buněk-myslí
představuje
dokonalou adaptaci pro svoji
konkrétní práci.
Chování těch buněk
při vyjímání z krve
přesně takového
množství výživy,
které potřebují,
je menším důkazem
přítomnosti
takové mysli v nich.
Proces trávení,
vstřebávání, atd.,
je dalším příkladem
inteligence buněk
a buněčných skupin.
Při léčení zranění,
při nichž buňky spěchají
k místům, kde je

zapotřebí jejich služeb,
máme pozoruhodný
příklad
selektivní inteligence
buněk.
Buňky těla
neustále pracují,
vykonávají
nesčetné činnosti
organismu,
pracujíc odděleně,
v malých skupinách,
a ve velkých skupinách,
podle povahy práce,
která má být vykonána.
Některé buňky
těla jsou
aktivními pracovníky,
obstarávajícími
vylučování a tekutiny
potřebné v různých
činnostech systému.
Ostatní patří
k „rezervám,“
a jsou chovány
pod „vyčkávacími rozkazy,“
čekajíc, že budou povolány
do práce v případě nehody
či jiné nouze.
Některé jsou statické,
jiné jsou statické
dokud nejsou povolány
do pohybu aby naplnily
určitou potřebu, další se
neustále pohybují kolem,
přičemž některé
podnikají pravidelné cesty
a jiné jsou tuláci.
Některé z pohybujících se
buněk vykonávají
práci nosičů, některé
se pohybují z místa na místo
a provádí zbylé práce,
ostatní provádí čistící práce,
a značné množství
je zaměstnáno v policejní
službě těla,
nebo jinak tvoří
buněčnou armádu.
Buňky nosiči –

červené krvinky
krevního řečiště – cestují
tepny a žilami,
nesouc náklad kyslíku
po vnější arteriální cestě,
a přinášejíc zpět
zpáteční náklad
odpadních látek
systému, aby byl
spálen v plicích.
Jiné buňky si razí svoji cestu
skrze stěny
tepen a žil,
a skrze tkáň
těla,
na opravné práce.
Policejní buňky,
a buňky-vojáci,
v krvi
chrání systém
před útoky
mikrobů, bakterií,
a ostatních škodlivých
návštěvníků či vetřelců.
Jedna z ochranných buněk,
která přijde do kontaktu
s narušitelem tohoto druhu,
jej chytí, a pak
jej pohltí;
pokud by byl úkol
příliš obtížný pro jednu
buňku, zavolá si pomoc
ostatních, a kombinovaná síla
se zmocní narušitele
a pokusí se jej
vyložit ze systému.
Práce buněk
při léčení zranění
skýtá jednu
z nejpozoruhodnějších
ukázek
přítomnosti
inteligence v buňkách.